

поради многото войници и каменометни и стрелометни машини, излъганъ въ надеждитѣ, отстѣпилъ въ тѣй нареченія Евдомъ и поискалъ мирни преговори“. Така ни обясняватъ византийскитѣ хронисти неочакваната на пръвъ погледъ промѣна въ Симеоновитѣ намѣрения и действия подѣ стенитѣ на Цариградъ. Въ сѣщностъ причинитѣ за тая промѣна били съвсемъ отъ другъ характеръ. Когато потеглялъ тѣй самоувѣрено въ походъ къмъ Цариградъ, Симеонъ, който е билъ добре запознатъ съ укрепленията и непристъпността на византийската столица, чието завладяване е намислимо безъ флота, разчитвалъ главно да използва ония вѣтрешни безредици и бунтове, които настанали въ Цариградъ веднага следъ смъртта на Александра, и изобщо на неподготвеността на ромеитѣ за отпоръ; поради това той се надѣвалъ, че неговото неочаквано появяване предъ източната столица ще наложи и на правителство, и на народъ да приематъ поставенитѣ отъ него мирни условия. Обаче надеждитѣ му не се оправдали: анархията била бързо прекратена, смутоветѣ успокоени и образувано било правителство начело съ патриархъ Николая, който малко преди това въ писмото си до Симеона отричалъ правата му на византийския престолъ, като му писалъ, че „царската властъ нѣма никакво отношение къмъ неговия родъ“, и поради това и влизането му въ Цариградъ ще бѣде възможно, само следъ като го превземе съ силата на оржжието; освенъ това въ столицата вече почнали да се готвятъ за противодействие. При такива обстоятелства за Симеона било повече отъ ясно, че неговата обсада ставала безцелна и нейното продължение ще бѣде въ негова вреда и въ полза на ромеитѣ. Затова Симеонъ наскоро решилъ да снесе обсадата, което той изразилъ съ оттеглянето на войскитѣ си въ предмѣстието Евдомъ (днешното село Макри-кьой), и да влѣзе въ преговори за миръ, като за това написалъ до младия императоръ писмо.

Симеоновото предложение да се почнатъ преговоритѣ било прието на драго сърдце отъ цариградското правителство. Тогава Симеонъ изпратилъ въ столицата своя най-близъкъ човѣкъ магистра Теодора да преговаря върху условията на мира. Следъ свършването на преговоритѣ, които били, както изглежда, доста продължителни, защото били размѣнени много речи, патриархъ Николай и другитѣ регенти-настойници, като взели съ себе си младия императоръ, отишли при Влахернскитѣ врата, гдето посрещнали Симеона, придруженъ отъ двамата си синове, и, като дали знатни заложници, поискани, очевидно, отъ българския князь като гаранция за неговата и на синоветѣ му безопасностъ, въвели ги въ Влахернския дворецъ. Тамъ станалъ не само официаленъ приемъ на българския господаръ, но билъ извършенъ и единъ актъ отъ голѣма важностъ, който несъмнено се намиралъ въ свръзка съ поставенитѣ отъ Симеона мирни условия. Хрониститѣ съобщаватъ, че тамъ Симеонъ наклонилъ глава предъ патриарха, а последниятъ въ това време направилъ (прочелъ) надъ него нѣкаква молитва и следъ това възложилъ на Симеоновата глава вмѣсто стемма (*τὸ στέμμα* = вѣнецъ) собствения си епириптарий (своята панакмилавка). Очевидно, въ Влахернския дворецъ се извършилъ нѣкакъвъ обредъ, който билъ тѣсно свързанъ съ възлагането на стемма, а това е обредътъ при възвеждане нѣкого въ степенъ кесаръ (*καῖσαρ*), която носѣло лице, първо следъ императора, и блѣсъкътъ на царско достоинство се отразявалъ върху него въ добититѣ отъ него вѣншни предимства. Следователно, на устроения на българския князь официаленъ приемъ въ Влахернския дворецъ патриархъ Николай възвелъ Симеона въ кесарско достоинство, а оттука ясно става, че за прекратяване на войната и за сключване на мира Симеонъ билъ поставилъ като главно и непременно условие — да се признае царското му достоинство, което споредъ него по